Ч. 19. Субота 25 січня (7 лютого) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(*Войсковий закон в австрийскій комісиї парляментарній. — Молодочеські збори. — Обструкция в угорскім соймі*).

На явнім засіданю войскової комісиї австрийского парляменту виголосив пос. Пастор бесіду, в котрій підніс всі жаданя польского Кола. Іменем Молодочехів промавляв п. Ярош і заявив, що его сторонництво допустило войскове предложене до першого читаня лише з огляду на удержане великодержавного становища Австро-Угорщини. Пос. Голяньский жадав більшого увагляднення дрібних промисловців в доставах для войска. Пос. Шумаєр заявив, що на першім місци всіх жадань противників предложеня стоїть 2-літна войскова служба, реформа войскової процедури карної, вкінци материяльна поміч для родин резервістів. Промавляли ще пп. Мавронер і Поспішіль за дволітною войсковою службою, і на тім перервано наради. До ґенеральної дискусиї записані: Завворка, Берґер і Штайн. — Fremdenblatt доносить: На вчерашнім довірочнім засіданю войскової комісиї зложив п. Мінїстер краєвої оборони ґраф Вельзерсгаймб пояснене що до відносин, які причинили ся до того, що закон з р. 1888, в справі доповняючої резерви виконувано в меншій мірі. Пан Міністер зробив то в тій цїли, аби заперечити хибним поглядам або поголоскам о близькій війнї, котрі не мають нїякої підстави.

В недїлю відбули ся збори виконного виконного видїлу ческого державного і соймового клюбу, на котрих відбували ся наради над політичними і внутрішними справами сторонництва під проводом дра Скарди. Провідник зборів вказав на великі трудности сучасного політичного положеня і зазначив, що серед так трудного положеня конечно потрібна кріпка і засаднича єдність всїх чинників сторонництва. Відтак др. Пацак пояснив причини, які его спонукали зложити провід клюбу і вийшов із зборів. Над сею справою розпочала ся широка розправа, по котрій ухвалено отсї резолюциї: 1. Виконий видїл не приймає зреченя дра Пацака, а признаючи его патріотичне пожертвоване і випробовану діяльність в проводі молодоческого клюбу, взиває его, щоби остав на чолї клюбу. 2. Виконний видїл не обмежає заяв в межах орґанїзациї сторонництва, однако висловлює конечну потребу єдности всїх послів і членів сторонництва яко неминуче услівє для веденя ческої політики. Взиває для того членів сторонництва і всїх добромислячих людий взагалї, щоби відпирали змаганя неприязних сторонництв вимірені на виликане внутрішнього заколоту поміж Чехами і ослаблене становища ческого народу. 3. Виконний видїл приступає до ухвали клюбу ради державної з 27 січня 1903 р., тотожної з ухвалою з 16 жовтня 1902 і одобрює, щоби клюбови ради державної полишити вибір тактичних способів від случаю до случаю. Ті резолюциї ухвалено одноголосно. — Вечером того дня відбули ся під проводом дра Скарди збори молодоческого клюбу, на котрих виголосив довшу промову про ситуацию і становище ческих послів в радї державній.

В угорскім соймі, як ми вже вчера доносили, заносить ся на обструкцию против войскового закона. Після обчисленя скількости бесїдників і часу їх промов, потрезає загальна дискусия на войсковим законом до кінця марта, супротив чого побір рекрутів, котрий відбуває ся звичайно в марті, буде без сумнїву відложений. На дискусию специяльну треба буде що найменше трех місяців. З того виходить, що вже найдальше в цьвітни угорске правительство буде змушене внести нове предложене закона войскового о поборі 103.000 рекрутів. Надїють ся, що правительство постарає ся дійти до порозуміня з опозициєю, що однако прийде досить тяжко, бо опозиция ставить надто великі жаданя.

2)

МАРІНОС КОНТАРАС.

(*З грецкого — Арґирія Ієфталїотіса.*)

(Конець).

Прийшла третя чарка, капітан випив її душком і став дальше оповідати:

Спровадили собі музику з Меґальохорі. Заки прийшла музика, гості були вже під охотою. Принесли інструменти, музика заграла, появили ся хустини, всї за них почіпляли ся, і пійшло „коло". Марінос танцював як шалений. По півночи вийшли всї з шинку в село. Ішли просто до Фазекисового дому. Він мешкав тоді з сестрою при мачосї. Дівчина зірвала ся з першого сну і прибрала ся. Слово брата було для неї законом. Він привів з собою також паробка, котрого вибрав собі на шваґра. Лемоні вийшла, сьвяточно прибрана, з тацою в руцї. Дівчина вісімнайцятьлітна, чорноока і з білявим волосєм. Всї забули на танець і напитки, коли її побачили! Але хто найбільше збентежив ся, то Марінос Контарас. Безнастанно крутив свій вус. Удавав, що її не бачить, але її погляди падали завсїди на дівчину. Григорий, простодушний чоловік, не замітив нічого негарного, він мав же довіріє й до сестри, що була відважною дівчиною, і навіть самого чорта не бояла ся. А впрочім, він був ще й гордий, що всї на неї зглядали ся. Дівчина порає ся коло гостий, ходить сюди й туди, аж до рана була на ногах та послугувала гостям.

Співи і танцї знов розпочали ся, але Марінос не мав вже охоти дуріти. Удавав, що випив за богато, сїв в кутї і крутив вуси Здавало ся, що сам чорт видобув ся з пекла і перешиптує ся з ним потайки, так неспокійно виглядав.

Як стало свитати, взяв его Физекис за руку і потягнув его знов у танець.

— Вас, морских вовків, вино дуже скоро усипляє, — сказав до него.

Марінос трохи не тріс від сьміху і не опирав ся. Витягнув хустину і почав знов танцювати як шалений. Відтак став сьпівати. Кинув скрипакови таляра і почав ему приспівувати всїлякі новітні співанки. По танци попав знов в задуму і відозвав ся до Физекиса:

— Ох, більше не видержу! Любий Григорий, вели сестрі ще раз налити чарки і підемо.

Григорий, пяний вже як губка, кличе Лемоні і она вийшла. Але тепер стало ся нещасте! Марінос встає, бере чарку і глядає на неї, говорить, немов би був сам в нею:

— Я прийшов до твого огорода з солодким виноградом, але не найшов там нічого солодшого, як твої червоні уста.

І кажучи то, похилив ся, аби її поцїлувати.

Така обида була чимсь нечуваним в нашім честнім селї. Дївчина почервонїла як грань і щезла з наших очий. Вийшла на двір і розплакала ся як мала дитина. Мачоха відозвала ся тепер перший раз і накинула ся на Григория. Ціле товариство мовчало. Музики зараз вийшли і за ними один по другім тихцем висунули ся з хати. Григорий оглядає ся хвильку, немов би зі сну пробудив ся, відтак стямившн ся, кидає ся на Мариноса. Але тепер ангел став знов диким зьвірем. Витягає ніж і дивить ся на Григория як злий дух. Двох, трех кидає ся на него, виривають ему ніж з руки, беруть его з собою на двір і утїкають. Они взяли его на руки і занесли до човна. Всї, що вертаючи від Григория, ішли попри свої хати, вступали і позабирали оружиє, один пістолєт, другий ніж, той сокиру і т. д. Они уставили ся всї на березї в один ряд і крикнули ему, аби чим скорше забирав ся, бо инакше затоплять его разом з его товаришами. Марінос мав лиш кількох людий коло себе, а й ті були пяні. Взяв весло, і відпихаючи човно від берега, сказав їм з гіркою усьмішкою: „До побачення" ! і поплив.

За кілька хвиль надбіг і Григорий Физекис з рушницею. Як увидів, що човно вже відплило, трохи не ошалїв. Вскочив у води, аби за човном бігти! Пяниця! Люди витягнули его на берег і завели до дому.

Тут кивнув на мене знов старий Атаназіос. Покріпивши горло, так дальше оповідав:

— Пане, доси було то всьо лиш веселою забавкою. Від тепер починає ся роман. Того я не бачив, але часто чув, як сам покійник оповідав. Коли Марінос виїхав на море, був лютий як лев. Помовчавши якийсь час, обертає ся до своїх моряків:

— Гей, дїти, доси виратував я вас вже нераз з неодної поганої справи, тепер ви мене

Новинки.

Львів дня 6-го лютого 1903.

— **Перенесеня.** II. Намістник переніс комісаря повітового Володислава Мадейского з Самбора до Львова, а практиканта концептового ц. к. Намістництва бар. Витовта Ґостковского зі Львова до Самбора.

— **Запомоги на католицкі місиї.** Краевий виділ удїлив з 6.000 К, призначених на католицкі місиї: руско-кат. архиепархії у Львові 1400 кор., а епархіям в Перемишли і Станиславові по 600 кор. Прочі 3.400 кор. одержали латиньскі епархії у Львові, Перемишли, Тарнові і в Кракові.

— **Музей ім. Дідушицких,** котрий задля реконструкциї будинку був через довший час недопуступний для публики, буде від сеї неділї т. е. від дня 8 с. м. знову отвертий. Поки що можна оглядати збірки уміщені на I. поверсї кождої неділї від 10 до 1, а також і в инших днях тиждня з виїмкою понедїлка і суботи в равних годинах за зголошенем в канцеляриї заряду. В урочисті сьвята музей буде замкнений. Евентуальні зміни будуть подані до відомости публики через ґазети.

— **Загальні збори філії товариства педаґоґічного в Тернополи** відбули ся дня 2 лютого с. р. при участи 33 членів. Збори зачали ся передовоїм полагодженем формальних справ, як вислуханем звітів і вибором виділу. Одинока точка, яка могла більше заінтересувати членів, с. е. відчит проф. Сидорака, відпала не з вини виділу. За рік урядованя відбув виділ 12 засїдань, на яких обговорювано по більшій части педаґоґічні справи. Від довшого чачу добивали ся тутешні Русини о женьску школу і виділ вніс в тій справі до громадскої ради письменне представлене. Заходи укінчали ся успіхом, бо в жовтни 1902 р. відкрито першу клясу для дївчат, де вчащае тепер 47 учениць. В половині жовтня отворено також заходом виділу к у р с а н а л ь ф а б е т і в в трох відділах; записалось 200, однак правильно вчащае лиш 80 осіб в віці від 12—50 літ. Науку ведуть пані: Левицка, Навроцка і Солтисова, та панове: Гафткович, др. Конрад, Миколаевич, Мороз і Швак. — Хоть як невеликі суть фонди товариства, однак виділ, де міг, підпомагав шкільну молодїж. I так удїлив одному реалїстови запомогу 10 К, закупив прибори для анальфабетів, — як отворено руску паралельку для дївчат, виділ зібрав для дїтий сеї кляси в дорозї складки 95·90 К, а також, як щорічно так і сего року, спровадив для учеників рускої ґімназаї шкільні підручники, а одержаний при їх розпродажи чистий зиск призначив в цїлости на закупно книжок для бідних учеників. Товариство числить 96 членів, з них 43 професорів і народ. учителїв.

— **Товариство „Труд“ у Львові** (Ринок 39) з уваги на наближаючий ся сезон збільшило персонал своїх робітень добірними фаховими робітницями, так, що буде в можности виконати як найлучше всї замовленя на час. Поручаемо прете наші робітнї ласкавій памяти наших Вп. Пань і надїемо ся, що з замовленями своїми на сей сезон і в будуче не поминуть нашого товариства, а ми доложимо всякого заходу, щоби їх вдоволити.

Рівнож поручаемо наші робітнї в виготовленю в е с ї л ь н и х в и п р а в від найскромнїйших до найвиставнїйших по уміркованій цїнї. — Подаемо також до відомости, що з днем 2-го лютого 1903 отворили ми при нашім товаристві тримісячний к у р с г а ф т і в, до веденя котрого придбали ми одну з найлучших фахових сил. Вписове 2 кор., оплата місячно по 4 кор. Наука відбувати ся буде кождого дня з виїмком неділь і сьвят від 3 до 5 год. з полудня. Се рідкий случай за дешеві гроші навчити ся гафту. — *Дирекция*

— **Дирекция „Краевого Союза кредитового“** розсилаючи рівночасно взори справоздань до всїх стоваришень заробково господарских, що належать до „Краевого Союза кредитового“, просить о виповнене справоздання і надіслане „Краевому Союзови кредитовому“ найдальше до 15 н. ст. лютого 1903 в цїли уложеня статистики розвою руских стоваришень заробково-господарских за р. 1902. — Рівночасно звертае ся дирекция „Краевого Союза кредитового“ з просьбою до всїх тих стоваришень заробково-господарских, що до сего часу не приступили ще в члени „Краевого Союза кредитового“, аби зволили приступити в члени того-ж стоваришеня. — *Дирекция „Краевого Союза кредитового“ у Львові* (Ринок ч. 10 I. пов.)

— **Полїтичний процес.** Суд присяжних в Марош Вашаргелї як прасовий, засудив посла Людвіка Каролього на 1 рік вязниці і 2000 кор. кари, а адвоката Ерендього і адвокатского кандидата Сеса на 6 місяців і 1000 корон за підбурюване против мадярскої народности.

— **Три несподїванки** мала оногди пані Лебль у Відни. Тота пані, що мешкае при ул. Равшера, дістала переписну карту, на котрій було написане: „Стало ся щось страшного. Прийдь зараз“. На карті був підписаний зять тої пані, офіцир, котрий мешкае далеко від своеї тещі. То була перша несподїванка: сумна. П. Лебль зібрала ся чим скорше і поїхала до доньки, задихана і перепуджена впала до еї помешканя, але застала там все в щастю і спокою, зять і донька сидїли коло себе і як-раз сьпівали дует. То була для пані Лебль друга несподїванка: радістна. Але тепер мати, донька і зять стали разом роздумувати над тим, хто би то написав ту переписну карту і в якій цїли. Якесь зловіще прочуте взяло ся їх. Матїр і донька зараз поїхали назад, а коли приїхали до помешканя пані Лебль при ул. Равшера, побачили ту трету несподїванку, дуже немилу: Хтось розбив помешкане, порозбивав в нїм всї шафи і скринї та позабирав, що лиш дало ся. Злодїї забрали п. Лебль одежі і біля на 3000.

— **„Лихі дїти конвць“.** Сумна подїя стала ся вчера у Відни, а до неї причинили ся також і лихі дїти. Робітник з фабрики зелїзних машин, 74-лїтний старик, іменем Охотний, застрілив з револьвера свою 70-лїтну жінку, а відтак і сам собі жите відобрав. Причиною того була хороба і невдячність 3-їх заосмотрених дїтий, від котрих нїколи не жадали нїякої помочи, бо старенькі родичі самі ще зарабляли на себе а навіть складали ощадности. Але в послїдних днях підупали на здоровлю і жаль до дїтий спонукав їх до самоубийства. Охотний лишив лист, в котрім написав: Іду на тамтой сьвіт, з причини невилїчимої недуги, я і моя жінка, а також і з гризоти, що наші повнолїтні дїти так з нами обходять ся. Прошу нас обое поховати в однім гробі. — Довгів не маемо нїяких.

— **Спалена в сїннику спадщина.** В Тойковицях в Чехії померла сими днями на тиф 60 лїтна Анна Шмальгавс, а лїкар наказав спалити сїнник, на котрім она лежала. Син помершої знав, що матїр мала книжочку ощадности і став по смерти матери шукати за нею. Книжочки не міг знайти, але за то знайшов завіщане, в котрім матїр записуе цїле свое май-

---

виручите з одеої біди. Ту дївчину я викраду і возьму за жінку. Хлопцї, я об'їхав Малу Азию і всї острови, і глядав женщини, що запалила би мое серце, але не найшов. А тепер як еї найшов, маю випустити еї з своїх рук? Або дістану еї, або — кляну ся на сьв. Николая — позбавлю нас обое житя.

Хлопцї знали, що Марінос Контарас не знав жартів.

— Але як тебе дївчина не хоче? — питае один з них.

— Она мене не хоче, кажеш? Ба, серденько, а ти не бачив, як она почервонїла, коли я на неї поглянув? Ах, дураку! Ти говориш так, як колиб в житю не бачив женщини! Тепер поїдемо за онтой пригірок. Вечером заїдемо перед Терму і там задержимо ся. Я висяду сам, перебраний за жебрака, а пождете на березї.

І так стало ся. Пізним вечером, коли вже стало смеркатись, запукав до дверий Физекиса жебрак. Григорий запивав вчерашне похмілє в шинку. Були там ще музики. Стара сварила ся з сусїдою, дївчина була сама дома і варила вечерю. Цїлий день не виходила з хати з городу. Еї очи були червоні від плачу. Аж коли сусїдскі дївчата, що еї любили, стали до неї приходити одна за другою і присягали їй, що нїколи не будуть еї обиджувати ні словами нї піснями, бо та ганьба, яка счинила ся, не була еї виною, потїшила ся дївчина трохи і вечером прийшла трохи до себе. І она почала про те думати, о скілько лїпше було би, колиб він свою любов був показав як розумний чоловік. Двома трема словами був би Григория підійшов. А тепер вже по всім. Она вже не побачить его нїколи і нїколи не почуе про него. В тій хвили застукано у двері.

— Хто то? — спитала дївчина із середини.

— Бог сьвятий нехай тебе поблагословить, дитинко, чую сьвіт, але не бачу его, змилуй ся надімною і подай яку милостиню!

Двері отворили ся і дївчина простягнула руку з куском хлїба.

— Нехай Бог тебе благословить — забурмотїв знов Марінос і кинув ся до хати. Лемоні зараз его спізнала і зімлїла. Марінос не мав часу до страченя. Оглянув ся скоро довкола себе, витягнув хустину, завязав дївчині уста, взяв еї на плечі, перебіг подвіре, перескочив через задний мур в огород, звідси на поле, відтак на друге, там посадив еї під деревом, скропив рожевою водою, яку мав коло себе, а коли она отворила на хвилю очи і Марінос побачив, що она не боїть ся, завязав їй знов уста і побіг просто до човна.

Хлопцї ждали вже з веслами в руках. За годину були в Кальохорі. Коли там прибули, дївчина прийшла до себе, але пожаль ся Боже в якім душевнім настрою! Марінос поводив ся з нею як мати з новонародженою дитиною. Вговорював еї, обіцював, потїшав, нї одно лихе слово не упало з его уст. Згодом почала вже спокійнїйше віддихати. Як колиб еї серце їй щось сказало, що трохи успокоїло еї розум. Нараз пригадала собі дім, брата, рідне село, погадала на сором, ох! сором глумливих пісень, які будуть про неї співати. Она знов зімлїла, знов рожева вода, знов муки. Коли трохи прийшла до сьвідомости, почав Марінос, що добре зміркував, що їй хибуе, знову лагідно вговорювати еї, обіцювати, що не дїткне ся еї доки не повінчають ся і не звінчае ся, доки она на то не згодить сь, его хлопцї нехай будуть сьвідками. Они приїхали до Кальохорі, а Лемоні все ще не промовила нї слова. Марінос пригадав їй, що они вже на місци і не мають часу довше зволїкати. Тепер дївчина розплакала ся, а коли їм з берега кинено линву, аби човно притягнути, набрала она відваги і відозвала ся:

— Коли ти менї присягнеш перед Материю Божою і сьвятим Николаем а також і перед сьвящеником, що твое жите від тепер буде лагідне і тихе, як ті слова, котрі говориш, що виречеш ся моря і ножа і вернеш до нашого села з сьвящеником, аби він посьвідчив, що відобрав мене з твоїх рук як честну дївчину і що ти все при менї лишиш ся, тодї скажу „так“.

Марінос більше нїчого не хотїв. Він постановив собі зробити всьо можливе для своеї любови.

Они висїли і пішли темними улицями до церкви в Кальохорі. Найшли приходство, викликали сьвященика і пояснили ему, як і що. Сьвященик спершу опирав ся. Але коли побачив, що мае до дїла з морскими розбишаками, що мав робити. Наложив на себе ризи і повінчав їх. Заки поблагословив їх, відобрав ще два рази присягу від Мариноса: раз на евангелие а другий раз перед сьвятим Николаем, котрого Марінос ще більше бояв ся як евангелия.

— А тепер ми всї і сьвященик назад! — сказав Марінос. На годину перед всходом сонця причалило човно до нашої пристани. Моряки були всї уоружені, аби бути готовими на случай нападу із сторони наших. Насамперед вийшов з човна сьвященик і пішов до дому Григория. Яке там було нещасте! Цїлу ніч всьо на ногах, цїлу ніч всьо на дворі з лїхтарнями і саме ладили ся висилати людий по селах, аби віднайти пропавшу Лемоні.

Сьвященик довів всьо до ладу. Скоро увійшов в хату, приступив просто до брата дївчини, що сидїв оперши сь ліктями о колїна і держачи голову в руках, глядїв дико перед себе як божевільний. Сьвященик промовив до него:

— Сину, благословеніе Господа з тобою, не бій ся! Твоя сестра тепер так само чиста і честна, як перед тим була. Той, що еї взяв, став тепер иншим чоловіком. Ось его присяга.

во 300 К, вложені на книжочку ощадности своїм внукам з рівночасно і подає до відомости, що книжочка щадниця знаходить ся в сіннику. Син побіг зараз на то місце, де налив сінник, та порпав там в попелі, але з книжочки не міг вже знайти; знайшов лиш дріт, котрим она була зшита. Але найгірше то, що ніхто не знає, в котрій щадници стара складає гроші.

Господарство, промисл і торговля.

— **Товариство взаїмних обезпечень „Дністер"** в році 1902:
видало 113.389 важних поліс на 116,069.877 К обезп. варт. 1,042-253 К премії,
попер. року видано 101.751 важних поліс на 104,142.099 К обезп. варт. 927.700 К премії, сего року більше о 11.638 важних поліс на 11,927.778 К обезп. варт. 114.553 К премії.

Реасекуровано 56,430.207 К вартости за премії 501.963 К.

Шкід виплачено 983 врав з коштами лікв. і ратунков. на суму . 530.472 К
з того звернула реасекурация . 287.951 „
остало на власний рахунок 242.521 К

Попередного року виплачено 1.012 шкід на 535.953 К, а по відчисленю реасекурованої части оставало на власний рахунок 259.827 К проте сего року менше о 17.306 К.

Видатки адміністрацийні виносили 246 313 К разом з провізією аґентів, котра виносила 82.948 К.

Фонди товариства:

Фонд резервовий збільшив ся о 70.527 К і виносить 456.929 К

Резерва премій піднесла ся о 64.918 К і виносить 270.145 К.

Фонд на різниці курсу вносить 24.090 К, специяльні резерви 16.444 К.

Фонд емеритальний збільшив ся о 23 002 К і виносить 70.756 К; разом фонди власні товариства виносять з кінцем 1902 року 838.364 К і суть в цілости уміщені в цінних паперах і вкладках.

З надвишки з р. 1902 отримають члени звороти в висоті 8% премії т. є. суму 83.380 К, а решта надвишки ужита буде після статута на фонд резервовий і специяльний.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 6 лютого. Президент міністрів п. Сель мав вчера дуже довгу авдиенцию у Є. В. Цісаря.

Відень 6 лютого. Neue fr. Presse доносить, що на найблизшім папскім консистори, який відбуде ся в марті, буде віденьский нунций монс. Таліяні іменований кардиналом. Єго наслідником у Відни стане монс. Ґраніто ді Бель Монте, теперішний папский нунций в Бруксели.

Берлин 6 лютого. Після донесень з Льондона до тутешних дневників, стан здоровля анґлійского короля Едварда о много грізнійший, ніж о тім доносять анґлійскі часописи.

Париж 6 лютого. По вчерашнім засіданю палати послів пп. Жоре і Презанс запитали предсідателів клюбів, чи хотять підперти справу відновленя процесу Драйфуса. Зібрані заявили ся за тим, а також і правительство мало пристати на то предложене.

Надіслане.

Як не умієш читати, я прочитаю тобі: „Присягаю на евангелие і на сьвятого Николая — велика его ласка — що від тої години, коли беру за жену Лемоні, дочку Василия з Нерохорі, аж до моєї смерти вирікаю ся моря, не буду уживати ножа, буду при жені жити в Нерохорі, ніколи не скажу їй лихого слова, а буду з нею жити в мирі і любві. Марінос Кантарас".

Физекис спішив ся. Сьвященик, розумний чоловік, що в своїм житю також щось сьвіта бачив, приказав всім вийти з хати. Цілу годину були оба самі; Григорий кричав і розщибав ся, а сьвященик втихомирював его. Коли стало свитати, чути було з хати вже менше крику а більше розмови; а як сонце виглянуло зпоза онтої гори, звівши сьвященик, Григорий і ціла родина з кількома сусідами, з музикою на переді до пристани на берег, аби спровадити жениха і молоду.

Коли Марінос і его товариство почули музику і радістні оклики, почали плакати як малі діти. Лямоні не видержала і зімліла. Тепер очитав ей вже Григорий рожевою водою і вивів з човна.

Ціле село зібрало ся на долині. Ми всі співаючи весільні пісні вертали до села. Ніколи не забуду тоге походу. Насамперед пішли ми до церкви сьв. Николая. Там обітував Марінос зробити з свого човна срібну лямпу. Ти мусів ей нині там бачити.

Коли помолили ся рушив похід до дому. Зібрали ся жінки і нарядили молоду, начало ся весіле. Я тоді також перший раз танцював, я був ще безвусим хлопцем. Тому пригадую собі так добре цілу історию. Але де би я вам, пане, міг всьо оповісти!

Я попросив Атанавіоса, аби мені не оповідав більше нічого, бо вже пізна пора і я мушу від'їжджати. Велів єму ще подати чарку і і поприщав его.

— Але ви ще не всьо чули, пане! Ви не чули який чоловік зробив ся пізнійше з того морского опришка. Як щасливо жив він з своєю Лемоні і з своїм виноградником, що єму дав був Григорий! Я вам ще не оповідав, що він довгі літа не хотів навіть ловити рибу, аж сьвященик з Кальохорі, той що їх вінчав, прийшов до него і розповів єму, що у сні з'явив ся єму сьв. Николай, гнівний, що Марінос не хоче ловити рибу. Тоді аж брав він часом сіти і виїздив на море, аби принести жені трохи риби.

— І що скажете, пане; пятьдесять літ жили так з собою в любві і так також нині померли. Лиш одну журбу маю, що не мали дітий. Але всьо инше добро було їм дане. То була Божа воля, що дівчина, женщина мала спасти его душу. А відтак ще кажуть, що женщини то кара для нас. Але бачите, пане, є ріжниця між женщинами а женщинами! Погляньте лиш на мою чарівницю і скажіть тоді, чи не розумнійше з моєї сторони, що я пересиджую вечерами в господі!

— Ну, добраніч, любий капітане, мушу ще засьвітити сьвічку в церкві і їхати, бо й моя стара буде сердити ся, що так довго забарив ся.

І я встав та вибрав ся до дороги.

Зайшов ще раз до церкви. Була ще година часу до заходу сонця. Всьо спокійне на кладовищи. Ворота замкнені, ні сьвященика ні грабаря. Отвираю, входжу і іду на могилу старої Лемоні. Тепер вже бачу там дві могили побіч себе, а на них хрест зроблений сокирою. Я поклонив ся обом могилам і просив Бога, наповнити совіт такими парами, що розпочинають своє житє в обопільних обіймах і так разом сходять в могилу.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукача. Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стрижа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/5 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сокова, Боргомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 1/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 12/5 до 15/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 1/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Борня, Варшави з Орлова від 15/5 до 15/9.
	6·20	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачa, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Чернівець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 1/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Чернівець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
2·15		„ Чернівець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Косови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 21/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·04	„ Брухович від 1/5 до 30/5 і від 16/9 до 30/9.
	8·50	„ Брухович від 1/6 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Косови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора вічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописів Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иниї тарифи ілюстровані провідники, розклади їзди і т. в. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).